

maa erindres, at efter vor Lovgivning er der med Hensyn til Angivelse af Forbrydelser opstillet en overordentlig indskrænket Regel, og med Hensyn til Skatteansættelser troer jeg, at det vilde finde en meget betydelig Modstand i Skatteborgernes Følelser. Dertil kommer, at foruden det Moralske, som derved vilde føle sig berørt, er det klart, at den enkelte Skatteborger vilde sige: „hvad vinder jeg derved, aldeles Intet“. Den Skatteborger skulde være meget patriotisk fundet, der skulde finde paa at angive en Medborgers lavere Skatteansættelse, alene i det Offentliges Tjeneste, og jeg seer ikke, hvorledes en enkelt Statteholder ellers kunde have Interesse af at gjøre det; det forekommer mig derfor, at der ikke er Anledning til at gaae ind paa Lovudkastets Bestemmelse i saa Henseende. Det er derfor, baade med Hensyn til det Moralske og Praktiske ved denne Paragraph, at det forekommer mig, at man skal stræbe at undgaae det, og det vil man gjøre ved at ffjænke Opmærksomheden til det af mig og en anden æret Rigsdagsmand (Thune) stillede Endringsforslag.

Tscherning: Dersom Skatteborgerne, som det ærede Medlem kalder dem, ikke have Lyft til at give Meddelelser, saa lade de det være, og have de Lyft dertil, saa gjøre de det alligevel, hvad enten vi affatte Paragraphen paa den ene eller anden Maade; det er jo langt bedre, at de i Loven see en Opfordring til at gjøre det som en Borgepligt end af ussel Misundelse, og det er derfor meget bedre, naar det er nyttigt og gavnligt, at legalisere det. Jeg kan ikke see, at der heri ligger den mindste Opfordring til Immoralitet; er den tilstede, saa ligger den ikke i Loven. Jeg kan ikke bifalde, at man vil fjerne Paragraphen af paa den Maade, som fkee vilde, ifald Endringsforslaget under Nr. 58 blev antaget.

Feddersen: Den ærede Rigsdagsmand for Hølbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har ikke kunnet begribe, at der var Spørgsmaal om at aabne Døren for Misundelse i denne Henseende, den ærede Rigsdagsmand har i tidligere Tid havt et klarere Blik; man seer nemlig, ved at gjennemlæse Foracterne i denne Sag,

at der under 28de Februar 1851 er bleven afgivet en Betænkning, som findes i Anhang B. til Rigsdagstidenden for 2den Session Sp. 693. Denne Betænkning er underskrevet af den nuværende høitærede Indenrigsminister og den ærede Rigsdagsmand for Hølbek Amts 2den Valgkreds, og i den forekommer der følgende interessante Meddelelse netop med Hensyn til dette Punkt. Det Lovudkast, der dengang forelaa, indeholdt en Bestemmelse om, at der skulde forelægges en saadan offentlig Liste, som den, der nu er Spørgsmaal om; der var dengang slet ikke hentydet til, at Folk skulde gjøre Bemærkninger om deres Medborgeres Ansættelse til Skat, men der var gjort et Forslag om, at Skatelisten skulde forelægges Offentligheden, hvori det, rigtignok sjernt, laa antydet, at de enkelte Skatteborgere kunde gjøre Bemærkninger ved deres Medborgeres Skatteansættelse. Udvalget var enigt i dette Punkt, og jeg skal, siden en taus Anerkjendelse ikke altid bliver taget for Skyld, tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Betænkningen var underskrevet af samtlige Udvalgets Medlemmer. I denne Betænkning forekommer følgende Bemærkninger om det dengang af Regjeringen gjorde Forslag om en offentlig Forelæggelse: „Offentligheden vilde i dette Tilfælde af Mange blive anseet for noget meget Ubehageligt og bidrage til, at denne Beskatningsmaade endnu vanskeligere vil finde Indgang i den almindelige Mening. Men vi troe ogsaa, at denne Bestemmelse meget let kunde lede til den Tanke, at dens Hensigt skulde være at fremstynde et Angivelsessystem, som vi vistnok ikke troe har været tilfattet, men som vi ogsaa vilde finde meget betænkeligt at fremkalde. Vi kunne derfor ikke negte, at vi ogsaa i denne Henseende finde det fravaadeligt at antage et System, der synes at gjøre en saadan Bestemmelse nødvendig.“ Det fremgaaer heraf, at der har været en efter min Mening velgrundet og sin reen Tact for, hvad der i den Henseende blev statueret i Forholdet mellem de enkelte Borgere. Naar en saa reen og rigtig Følelse i sin Tid har kunnet besjæle Datidens Lovgivere, saa har det undret mig, at en saadan Bestemmelse som den, der nu forefindes i Lovudkastet, har kunnet fremkomme, men jeg tilstaaer, at jeg meget mere har undret